

Tilladelighed, men i al Almindelighed at gøre det til en Statsopgave at overveje, om den enkelte skal have sit Foster fjernet eller ej, forekommer Justitsministeriet at være en absurd Idé med yderst samfundsfarlige Konsekvenser, og den samme Opfattelse deles af det samlede Ministerium. Hertil kommer, at det vilde være uheldigt, om Staten, der jo efter det foran anførte har forsømt et socialt Reformarbejde til Betyggelse for de vordende Mødre og Børnene, ved en gennem Embedsmænd udøvet Virksomhed som Fosterfjerner gjorde sig interesseret i, at Antallet af Svangerskabsafbrydelser blev saa stort som muligt — Udgifter af større Betydning kunde der dog ikke blive Tale om —, og dermed Trangen til de bekostelige sociale Reformere mindre.

Men selv om man virkelig kunde tænke sig en omfattende embedsmæssig Administration paa dette meget vanskelige Omraade, maatte man anse den af Kommissionsflertallet foreslaaede Ordning for praktisk uheldig, idet man maatte tvivle om, at Flertallet af Mødre, naar henses til den særlige Sindstilstand, hvori de befinder sig netop i Svangerskabets 2.—3. Maaned, virkelig vilde gennemgaa den af Flertallet anbefalede Skærsild. Maatte man ikke snarere befrygte, at Forholdet omtrent blev som nu, men at man gav Kvaksalverne en gunstigere Stilling over for Loven end i Øjeblikket. Kommissionsbetænkningen er selv Side 68—69 inde paa denne Frygt og mener ligeledes, at de nuværende Tilstande i høj Grad vilde forværres, hvis Kommissionsflertallets udviklede Ordning forskrækkede Kvinderne, hvad Ministeriet altsaa føler sig overbevist om vilde ske.

Der er derfor efter Regeringens Opfattelse ud fra alt det udviklede intet andet at gøre end at forkaste Kommissionsflertallets negative Holdning over for dette Samfundsproblem og gennem Forkastelsen af den sociale Indikation at lægge Hovedvægten paa en positiv Lovgivning til Fordel for svangre Kvinder.

Paa den anden Side er Kommissionens Affattelse af Begrebet medicinsk Indikation efter Ministeriets Opfattelse for snæver, idet Kvindens Liv eller Helbred meget vel kan være i Fare ogsaa af andre Aarsager end egentlig paaviselig Sygdom, Aarsager, der baade kan være af fysisk og psykisk Karakter, f. Eks. en kronisk Underernæring paa Grund af Nød og Elendighed, Udslidthed paa Grund af talrige Børnefødsler eller f. Eks. voldsom Depression, Selvmordsforsøg eller andre fortvivlede Skridt. Det foreslaas derfor at se bort fra social Indikation

som Grundlag for Svangerskabsafbrydelse, men at udvide den medicinske Indikation, saaledes at det overlades til de nedenfor omhandlede to Læger at skønne over, hvorvidt der foreligger Fare for Kvindens Liv eller Helbred ikke blot, naar Faren er begrundet i Sygdom, men ogsaa, naar andre Forhold indicerer en Fare for hendes Liv eller Helbred. I disse særlige Tilfælde (medicinsk Indikation, naar Faren for Kvindens Liv eller Helbred ikke er begrundet i paaviselig Sygdom) skønnes det imidlertid ikke tilstrækkeligt at lade Afgørelsen af, om Svangerskabsafbrydelse skal kunne finde Sted, være afhængig alene af Kvindens Ønske i Forbindelse med Lægernes Skøn. Det foreslaas derfor i Lovforslagets § 2, at Kvinden, forinden Afbrydelse kan finde Sted, i disse Tilfælde skal have forhandlet med særlig kyndige, der — foruden at berolige hende og søge at afholde hende fra overilede Skridt — kan give hende Vejledning om den Bistand og de Hjælpemidler af økonomisk og lægelig Art, der staar til Raadighed, hvis Svangerskabet gennemføres, samt oplyse hende om Farerne ved og de mulige Følger af en Svangerskabsafbrydelse. Det skønnes rimeligt, at der i disse Tilfælde indhentes Samtykke fra Indehaveren af Forældremagten eller Værgen, hvis Kvinden er under 18 Aar, henholdsvis over 18 Aar, men under 21 Aar, eller umyndiggjort i personlig Henseende eller ude af Stand til at forstaa Betydningen af Indgrebet, samt at der, saafremt Kvinden er gift og samlever med sin Ægtefælle, i Almindelighed skal gives denne Lejlighed til at udtale sig. I de øvrige i § 1 nævnte Tilfælde, altsaa medicinsk Indikation, forsaa vidt Faren for Kvindens Liv eller Helbred er begrundet i Sygdom, samt etisk og eugenisk Indikation, er Afgørelsen med Hensyn til, om Svangerskabsafbrydelse kan finde Sted, alene afhængig af et Lægeskøn.

Fornævnte vejledende Virksomhed henlægges til Kliniker, der oprettes ved det Offentliges Foranstaltning, jfr. Forslagets §§ 9—12. Klinikerne skal naturligvis ikke alene beskæftige sig med Vejledning af Kvinder, der ønsker Attestation fra Kliniken for at kunne faa deres Svangerskab afbrudt. Tanken er, at Klinikerne skal virke som et Led dels i en Oplysningsvirksomhed dels i det sociale Arbejde, der maa sættes ind paa, at de Grunde, der bestemmer en Kvinde til at ønske sit Svangerskab afbrudt, saa sjældent og i en saa afsvækket Form som muligt trænger sig ind paa hende; alle svangre Kvinder skal derfor kunne henvende sig til Kliniken om Raad og Bistand. Klinikerne skal altsaa tillige være i Stand til at give Befolkningen — saavel